

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č. 2

FRANCÚZSKA EROTICKÁ TRILÓGIA,
KTORÁ ROZPÁLI SVET

Hotel v Paríži

Izba č. 2

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

X·Y·Z

NAKLADATELSTVÍ

Emma Marsová

Hotel v Paríži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č.2

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Marta Gergelyová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-134-9
ISBN e-knihy 978-80-7505-147-9 (1. zverejnenie, 2016)

*Vložit šťastie do rúk niekoho iného je hlúpy nápad,
ale život žien je práve o tom. Sú odsúdené na večnú závislosť,
proti vlastnej vôli sa podriaďujú osudu, čo im vnútil niekto iný,
musia sa vyrovnáť s jeho následkami. A ak ich tie následky zničia,
opäť záleží len a len na nich, či sa z toho spamätajú.*

(Alexandre Dumas: Pamäti slepca)

Paríž v prvých májových dňoch roku 2010. Hotelová izba neskoro popoludní...

Náš prístav. Náš domov.

Tým sa stala izba číslo jeden, Joséphinina izba, vo chvíli, keď som sa do nej ukryla v roztrhaných svadobných šatách a Louis ma prijal s otvoreným náručím. Možno stratila čo-to zo svojho lesku, keď sme si ju vybrali za náš domov a zneuctili ju zamastenými obalmi z prineseného jedla a pokrčeným oblečením. No i naďalej z nej vyžaroval akýsi krehký pôvab, pôvab vzdychov, ktoré sme deň po dni rozvešovali po stenách, i pôvab stonov, čo tiekli po zemi a presakovali do parkiet – tá prchavá a neviditeľná armáda, ktorú sme vnímali len my dvaja. V žiadnom prípade sme dnu nikoho nepúšťali.

Vonku sa skončila jar. Potom prišlo leto, jeseň a konečne zima. Všetko ubehlo ako sen. Stačilo zavrieť oči a o chvíľu ich znovu otvoriť. A bol koniec. Kým sme sa odvážili vrátiť sa domov na rue de la Tour-des-Dames, preletel takmer celý rok. Dom slečny Marsovej bude čoskoro pripravený, zrenovovaný a romanticky zariadený. Louis o tom sníval celých desať rokov. Horel túžbou pri každom slove, pri každom geste nedočkavo podupkával. Svojimi dotykmi som sa usilovala zmierniť i skrotiť jeho netrpezlivosť. Radšej som mu dráždila zmysly než nervy.

Medzitým sme si užívali slnečné dni, čo k nám prenikali cez záclony a závesy izby, z ktorej sme pred chvíľkou vyprevadili žiariace hviezdy. V posledných mesiacoch sme sa správali ako zver, ako dve šelmy, čo sa bez prestania tlačia jedna k druhej. Starostlivo a nenásytne sme skúmali tajné línie, citlivosť i nehu našich tiel, pohlaví

i duší. Chodili sme nahí a von sme takmer nevychádzali, okrem Maudinho pohrebu. Radšej sme vdychovali naše zmiešané pižmové vône a opíjali sa ich dokonalým spojením.

Na Davida a jeho klamstvá som však nezabudla. Nevymazala som z pamäti mamu a jej neznesiteľnú agóniu – spomienok som sa nezbavila. No i tak ma Louis pohltil celú, prenikol až do môjho najtajnejšieho zákutia, úplne si ma podmanil. Išlo o absolútne opanutie zmyslov, absolútnu nehu i absolútnu túžbu po absolútne, po odovzdaní.

Dnes ani neviem, koľkého je. A už vôbec nie, v akej dimenzii žijú ostatní – tam dolu, na ulici. Tí, od ktorých som bola dlhý čas odstrihnutá.

V našej dimenzii zatiaľ vládla neha, dotyky a glazúry lásky rušené len triviálnymi prestávkami na jedlo, čo nám zvonku nosil Ysiam, verný komplic nášho ešte čerstvého šťastia. Každý lúč svetla nás túžil naveky ožarovať a my sme sa tou prirodzenou láskavosťou nechali ľahostajne kolísať, nenásytne sme čakali, až zas budeme sami a vyzlečieme sa donaha.

Zahalená svetlom som v polospánku cítila, ako mi Louisova ruka vkĺzla medzi stehná – ako had túžby chystajúci sa uhryznúť – a ako pokračuje nahor, k prameňu svojej žiadostivosti. Ešte sa ma ani poriadne nedotkol, a už som v lone začítala kľčovité záchvevy. Pomaličky som rozťahla nohy. Louis to kvitoval spokojným úsmevom a tromi prstami mi začal dráždiť škáročku. Pokračoval, kým nezvlhla, čakal, až budem pripravená. No ja som bola pripravená prijať ho kedykoľvek a on to vedel. Zneužíval to a ja som si týmto

spôsobom užívala nekonečný orgazmus, neprestajne som ho k sebe privolávala.

Zastonala som len toľko, aby to pochopil. Natiahla som sa na chrbát ako mačka a poskytla mu nerušený pohľad na originálny obraz. Zmenila som sa. Bolo mi celkom jedno, v akej polohe sa nachádzam, ako na mňa dopadá svetlo, alebo z akého uhla si ma Louis prezerá. Svojou postavou som sa vôbec nezaoberala; odpočinok a leňošenie mi ešte viac zvýraznili obliny. Oči som mala stále zatvorené. Keďže ma chce teraz, čerstvo prebudenú, vezme si ma ľahostajnú, nehybnú, odovzdanú. Položil mi ruky na miesta, kde mi už slniečko hrialo pokožku a ozdobovalo ju šantivým odleskom.

Až sa mi jazykom dotkne klitorisu, už ho nebudem môcť odstrčiť. Lenže pýtam sa – chcem ho vôbec odstrčiť?

Tentoraz mi neoblizoval ružovú gombičku, ale sa na ňu prisal jazykom, akoby chcel vyskúšať pružnosť tohto bonbónika obľievaného sladkou šťavičkou. Táto novinka sa mi zapáčila. Zbožňovala som okamihy, keď takto experimentoval, keď porušoval naše pravidlá, keď ich nevyspytateľne menil. Bonbónik sa zväčšil a zachvel. Je to labužník. Chce viac. A ja tiež. Zmáčala som Louisove pery.

Poslepiačky som našla jeho ukazovák a rýchlo som si ho do seba zaviedla. Očividne ho to prekvapilo. Vzápätí sa však spamätal a začal ním krúžiť medzi mojimi stenami. Tie sa pri predstave bližiacej sa rozkoše začali kŕčovito sťahovať. Keď do mňa hlboko vnikol posledným prstom, moja mačička sa zovrela okolo jeho päsťe a prijala ho.

„Pokračuj... Tak, presne tak...!“

Nič iné som už nestihla dodať. Teraz do mňa vchádzal jeho úd. Zažmurkala som vďačnosťou. Za viečkami som pocítila, ako sa vo

mne pohybuje – dnu a von, dnu a von. Jeho telo sa mi zdalo útlejšie než inokedy, svalnatejšie. Nepochybne šlo len o výsledok mojich malátnych zmyslov a orgazmu, čo mi burácal kdesi v útrobach a ohlasoval výstrek. Louisov penis nebol taký presný ako jeho prst, ale spôsob, akým ma naplňal, stupňoval moju túžbu. Pri každom vysunutí dúfal, že sa do mňa hneď a zaraz vráti. Naše zlenivené telá horúce ako bochník chleba práve vytiahnutý z pece do seba pomaly narážali. Nešlo o žiadny divoký cval, to veru nie. Toto bolo dlhotrvajúce a spomalené milovanie, pri ktorom si človek vychutnáva rozkoš s vedomím ďalšieho sústa. Vitálny, prvotný, uspokojujúci sex. Nie až taký intenzívny, ale aj tak nádherne nežný.

„Už budem...“ oznámil mi pred prvými sťahmi.

A ja som na prahu kapitulácie drankala:

„Tak teda poď...“

Pretože sa ma chystal zaplaviť, otvorila som oči. Chcela som ho vidieť. Celého. Chcela som mu umožniť, aby do mňa vstúpil pohľadom a poprezeral si ma. Chcela som nájsť súzvučie obrazov i zvukov, vôní i dotykov jeho horúcej pokožky, čo do môjho tela pri každom prirazení vpaľuje túžbu.

No zo všetkého najviac som chcela vidieť jeho plné, napäté a dlhé svaly, na ktorých sa vyníma najnovšie tetovanie. Litániu jeho živej abecedy, čo tak rada pozorujem, keď mi okolo tela vytvára arabesky.

Ale nevidela som nič... Na ľavom ramene nemal nič. Ani na vnútri predlaktia. Chcela som ho odstrčiť, ale v tej chvíli sa nado mnou zjavila jeho tvár preťatá širokým a triumfálnym úsmevom.

„David?“

Keď som sa pokúšala zobudiť zo sna, asi som vykrikla. Stalo sa to prvýkrát po niekoľkých mesiacoch, že sa mi snívalo o Davidovi. Náhle zjavenie Davida Louisa zrejme neprekvapilo, a ak áno, nedal to na sebe zvať. Vzal ma do náručia, a aby zahnal nočnú moru, začal ma kolísať. Nepochybne mi všetko vyčítal zo široko roztvorených zreničiek. Duchovia minulosti sa môžu okolo nás spokojne potulovať; sila ich bozkov už nemá súpera. Je to absolútny triumf, o tom nepochybujem. Teraz patrím Louisovi celá. Kto by mohol o tomto zapochybovať?

1.

10. mája 2010

Úplne prvý obraz, čo som si z toho večera pamätala, bol čierne fiaker ťahaný dvoma ryšiakmi, ktorých ohnivá srst' prítahovala svetlo pouličných lúčok. Keď kónský záprah dorazil na rue de la Tour-des-Dames, stal sa predohrou starodávneho námetu, po ktorom túžil Louis. S hlasitým smiechom z fiakru vystúpila hŕstka mužov v redingotoch a cylindroch. Jeden z nich zle stupil na schodík, a tak sa natiahol na chodníku aký dlhý taký široký.

Keď som sa blížila k domu slečny Marsovej, mala som dostatok času detailne poobdivovať sofistické róby, čo mali hostia na sebe. Okrem mňa – Louis ma na nič neupozornil, len ma poprosil, aby som ako jediný hosť prišla do nášho nového domova presne o desiatej večer – mali všetci oblečené kostýmy z obdobia romantizmu; poniektorí si ich dokonca vylepšili módnymi doplnkami z nasledujúcich desaťročí.

Po vydláždenej ulici popri mne precupitalo niekoľko žien v ružových naberaných toaletách siahajúcich tesne nad členky, s krátkymi rukávami a hlbokými výstrihmi, v ktorých dámy pyšne vystavovali na obdiv pôvabné ramená – šťastné, že môžu nosiť takéto krásne róby. Komorník, čo ma v nádhernej livreji a so svietnikom

v ruke čakal pri vchode, len umocnil môj pocit, že ide o výlet do minulosti. Keďže ma oslovil menom, usúdila som, že ho na môj príchod upozornili – vedel, že prídem sama, a že nebudem oblečená podľa večerného *dress code*.

„Dobrý večer, slečna. Ste Elle, pravda?“

„Áno.“

„Vaše šaty vás čakajú v šatni vľavo,“ ukázal a ustúpil, aby som mohla prejsť.

„Ďakujem.“

„S obliekaním vám pomôžeme.“

Vo vnútri, kde sa to už hemžilo mužmi v čiernych frakoch a dámmami v pestrofarebných róbach, sa ma ujala mladá žena s čiernymi vlasmi; kučery jej zakrývali uši. Vôbec mi neposkytla čas nájsť pána domu.

Interiér bol iba slabo osvetlený sviečkami, no ja som si uvedomila, ako krásne je dom zariadený a ako úžasne je zrenovovaný – verne, podľa originálu. Ako som mohla posúdiť, výsledok stál Louisa niekoľko rokov trpezlivosti a celé imanie. Rozpoznávala som neopompejský štýl susedného sídla Duchesnoisovcov, aj keď v dome slečny Marsovej bol rafinovane dotiahnutý k dokonalosti. Aj ten najnepatrnejší vlys v tvare kvetu bol ozdobený jemnou zlatou linkou. Zo všetkých stropov viseli girlandy a reprodukcie antických hudobných nástrojov – lýr, aulosov a hárf so sediacimi vtákmi z raja. Od mojej popoludňajšej návštevy sa zmenilo ešte zopár detailov, bolo badať ešte niekoľko ťahov štetcom či štetčkou.

„Páči sa ti to?“

Práve som si obliekala ružový korzet, čo mi pod saténové šaty rovnakej farby vybral Louis, keď mi pri uchu zavibroval jeho teplý hlas. Spolu s ním ku mne zavanula vôňa vanilky a levandule. Dôverne som ju poznala, pretože sa viazala k nespočetným spomienkam, stala sa príslubom nespočetných rozkoší. Na neposlušných kučierkach som pocítila jeho dych. Vlasy som mala šikovne vyčesané do drdola; pramienky mi kĺzali až na šiju. S Louisom Barletom som žila niekoľko mesiacov, no napriek tomu mi dokázal už len svojou prítomnosťou rozochvieť celé telo, ducha i tie najtajnejšie myšlienky. Ešte vždy som sa chvela, keď mi na rameno nežne položil ruku. Cítila som, ako pod jeho dotykom horím.

„Povedz,“ trval na svojom. „Ako sa ti to páči?“

Hovoril vari o mojich šatách? Alebo azda o renovácii nášho príbytku či o všetkých tých dokonalých detailoch? Alebo o tomto večierku, ktorý je možno najextravagantnejšou kolaudáciou, o akej som kedy chyrovala?

„Áno, je to nádhera.“

„Počkej ešte... To je len začiatok.“

Obrátila som sa k nemu ako bábika. Okrem slov, čo som počula, som ho konečne aj videla. Stál predou mnou pyšne – tak pyšne, ako mu to dovoľovalo zranené koleno. Pôsobil mimoriadne elegantne, predstavoval dokonalú reinkarnáciu vlastných romantických chimér. Mal na sebe kostým dandyho – tmavomodrý a perfektne ušitý redingot, zlatú vestu, hodvábom pretkávanú šatku, krémové nohavice a topánky s návlečkami.

V mojich očiach si prečítal, ako ma fascinuje. Svoju otázku bez meškania uviedol na správnu mieru:

„Samozrejme, že nehovorím o sebe... ale o všetkom, čo tá tu čaká.“

Keď som videla jeho úprimné nadšenie, hneď som si spomenula na jeho brata. Zdržala som sa však všetkých poznámok a radšej som Louisa povzbudila. Najskôr úsmevom, potom bozkom a nakoncom ešte jedným bozkom. Citové výlevy som ukončila jemným úklonom.

„Chápem, mylord.“

V posledných mesiacoch som akceptovala všetky fantázie, aké pre nás Louis vymyslel; vyhovovali mi a nevyhýbala som sa im. Ak sme z Hotela des Charmes vychádzali len občas, neznamenal to, že sme sa zdržiavali len v našej milovanej Joséphininej izbe, v izbe číslo jeden. Podľa chuti a nálady ma Louis brával aj do izieb pomenovaných podľa ďalších kurtizán – po slečne Deschampsovej, po Kitty Fisherovej, po Core Pearlovej, po Valtesse de la Bigne či po Liane de Pougy. Aj tam sa so mnou miloval.

V každej jednej izbe som si musela zvyknúť na skupinový sex. Niežeby ma azda Louis požičiaval iným perám a iným rukám, alebo že by sa môj vzácny milenec sám venoval iným ústam, to nie. No všade vládla atmosféra vydráždenej sexuality. Zistila som, akú rozkoš mi spôsobuje milovať sa pred cudzími očami, v blízkosti cudzích tiel, v súlade s inými pohlaviami, ktoré si – tak ako my – tiež prichádzajú načerpať z tejto čaše potrebnú inšpiráciu pre vlastné potešenie. Z nenásytných milencov sme sa premenili na libertínov neskrotne túžiacich po voyerizme bez hraníc. Ale nič perverzné v tom nebolo. Páry, ktoré sa s nami delili o lôžko, boli len prirodzeným pokračovaním slávnych kurtizán a ich dávných milencov.

Halou precupitali dve slečinky; naoko si vylakane čosi šepotali. Mali odhalené zadočky, oblečené boli len v korzetoch. Hneď za nimi ako gardedámy kráčali dve staršie paničky. Pôsobili ako upäté staré panny. Pochopila som, že noci v Hoteli des Charmes neboli ničím iným než obyčajnou predohrou. Veľké predstavenie sa koná práve tu a práve teraz. Dnes večer.

„Vedzte, madam, že dnes je 21. marca 1827,“ povedal Louis a prerušil tak moje nemravné fantazírovanie.

„Výborne,“ odvetila som a pristúpila tak na jeho hru. „A prečo práve tento dátum?“

„Pretože je to deň, keď Anne-Françoise Boutetová, alias mademoiselle Marsová, inaugurovala túto antickú vilu čerstvo zariadenú Viscontim.“

„Viscontim? Luchinom... Viscontim?“ začudovala som sa, aj keď som svojmu anachronizmu sama neverila.

„Miláčik,“ povedal mi blahosklonne Louis a znovu mi na šiju vtisol elektrizujúci bozk. „Je rok 1827. Ide o *architekta* Louisa Viscontiho, nie o *režiséra* Luchina Viscontiho...“

Nasadil slávnostný tón a širokým gestom, v ktorom sa zračila pýcha, obsiahol celý priestor. Nepochybovala som, že aj keby práce skončili skôr, Louis by tieto dva dátumy chcel naprieč storočiami spojiť. Lenže musel trpezlivo čakať ďalšie dva mesiace.

„No a? Ty chceš vari jej nádherný večierok zopakovať?“

„Presne tak!“

Po týchto slovách zaťukal paličkou o podlahu. Túto paličku som nepoznala; jej rukoväť končila cisárskym orlom.

„Predstav si ten najväčkolepejší maškarný ples z prvej polovice devätnásteho storočia,“ povedal trochu pateticky, akoby on sám bol súčasťou spomenutej slávnej minulosti. „Je tu celá parížska smotánka – princovia, markízi, cudzí veľvyslanci. A to nerátam plejádu miestnych umelcov – Sandovú, Chopina, Musseta, Berlioza, Delacroixa, Scheffera...“

„Dobre, dobre. Ale čo je na tom večierku až také výnimočné? Takých plesov sa vtedy muselo usporadúvať nespočetne mnoho, nie?“

„Pod', ukážem ti.“

Chytil ma za ruku a aj keď mi moja mladá kostymérka práve zapichla do drdola à la madam Sévigné posledný špendlík, nemala som na výber a musela som ho nasledovať. Bol taký natešený, že medzitým celkom zabudol krívať.

Keď sme vošli do priestrannej haly, v ktorej sa konal večierok a z ktorej tri presklené steny viedli do anglickej záhrady, na jednej strane mi Louis ukázal bohato zásobený bufet, na druhej tanečný parket. Tam už niekoľko párov v kostýmoch skúšalo štvorylku. Vyhrával im k tomu malý komorný orchester v opačnom rohu sály.

„Nič si si nevšimla?“

„Ľutujem, nie...“

„Chýba tu jeden veľmi dôležitý prvok.“

„Naozaj? A aký?“

„Musím ťa uviesť do atmosféry tej doby,“ povedal zapálene. „Na každom večierku sa stalo pravidlom, že sa do salónu umiestnili hracie stolíky pre mužov. Páni si jeden či dvakrát zatancovali s dámmami a potom sa vytratilí do vedľajšej miestnosti, kde sa oddávali

svojej skutočnej vášni. Kým ich polovičky tancovali, klebetili či zobkali dobroty, ich muži hrali *jacquet* alebo *farao*. Lenže 21. marca 1827 tomu tak nebolo. V ten večer nie. Mademoiselle Marsová im túto zábavu nedopriala.“

„Hm... Čo sa tu teda stalo také zaujímavé, že to pánom zabránilo v hre?“

„V ten večer sa páni venovali len vám, dámam. Môžeš mi veriť, bola z toho takmer revolúcia.“

Aby svojim slovám dodal patričnú hodnovernosť, odviezol ma do susedného salónika, ktorý sa mal čoskoro zmeniť na našu jedáleň. Tam, na obrovskom starožitnom koberci, ktorého cenu som sa vôbec neodvažovala odhadnúť, ležali veľké vankúše široké skoro ako matrace. Súložilo na nich niekoľko párov; ich kostýmy boli porozhadzované navôkol.

Hneď som medzi nimi spoznala duo hercov, ktorí mi počas mojej druhej schôdzky v Hoteli des Charmes poskytli toľko rozkoše. Teraz mi obaja pripadali drobnejší než na plochej obrazovke, ale zato oveľa uvoľnenejší. Ich orálny sex bol vďaka ich proporciám harmonickejší a vzrušujúcejší. Divákov opierajúcich sa o stenu fascinoval.

„Hm...“ komentovala som to potichu. „Nie som si istá, či sa v tej dobe páni milovali s partnerkami v krinolínach práve takto, na večierkoch.“

„To sa teda mylíš. Večierky často končievali práve takto.“

Pred nami sa zjavil ďalší pár a ja som zistila, že ide o tú ako socha nádhernú mulatku z Belles de Nuit, čo ma priviedla k orgazmu rukoväťou vejára. Vtedy som ju pomenovala Liana.

„Kto je to?“ spýtala som sa a ukázala na ňu hlavou.

Zdalo sa, že Louisa moja otázka pobavila; veľavravne sa usmial.

„Myslím, že vy dve sa už poznáte.“

„Áno,“ pritakala som. Nedokázala som pri tom skryť rozpaky.

„Len som sa chcela spýtať na jej meno.“

„Salomé.“

Pohľadom som prešla po všetkých zúčastnených. Kto sú títo ľudia? Patria k Louisovým najbližším priateľom? Koho tu ešte spoznám – podľa postavy, podľa údu či podľa oblasti ňadier? Má Louis naozajstných priateľov, alebo sú všetci prítomní len sprostredkovateľmi jeho zhýralosti? Rovnako ako on sám je len nástrojom plánov vlastného brata?

Počas nášho dobrovoľného odlúčenia od sveta Louis chodieval preč len zriedka – na večere či koktailové párty, kam som ho nemala chuť sprevádzať. Tieto chvíle som venovala Sophii. V poslednom čase som ju aj tak veľmi zanedbávala. Nikam sme totiž s Louisom nechodievali – ani za priateľmi, ani na koncerty. Venovali sme sa len a len našej láske – dušou i telom. Nechceli sme udržiavať žiadne konvenčné vzťahy. Dnes večer sa mi však videlo, že isté vzťahy predsa len existujú. Až doteraz sme boli s Louisom len milencami, teraz sa z nás zo spoločenského hľadiska stal pár. Lenže ako som sa už mala možnosť presvedčiť, môj vyvolený sa snažil zbaviť nás aj spoločenských konvencií.

Louisova jemná a pevná ruka ma náhle uchopila okolo pása stiahnutého v korzete a pritlačila ma k sebe. Prenikavo sa na mňa zahľad.

„Si nádherná,“ povedal.

„Ďakujem. Aj ty vyzeráš výborne,“ odvetila som.

Tváriala som sa, že si ho prezerám od hlavy po päty.

Nádherná! Ani David by nepoužil iný superlatív – mladší Barlet sa mi spokojne mohol vkradnúť do snov či pripomenúť isté slová. Pre mňa to bola definitívne ukončená kapitola, tieň, ktorý som takmer nevníkala, a ktorý sa postupne vytrácal v našich nenásytých nociach s Louisom.

Napriek tomu však neubehol ani jeden jediný deň bez toho, že by som nepomyslela na svadbu. Rozmýšľala som však o inej svadbe. Rozmýšľala som o zväzku založenom na oveľa hlbších citoch. Na takých, ktoré časom a vzájomnou blízkosťou ešte viac rozkvitnú, ktoré sa neobmedzia len na napĺňanie mojich detských snov. Louis nebol len bohatý, nedisponoval len obrovskou mocou zvodcu, no počas našich dlhých, vyčerpávajúcich odpoľudní som uňho našla množstvo ďalších kladov. Nebol ideálny, to vôbec nie. Bol nečitateľný a komplikovaný, a život, aký mi ponúkal, ani trochu nepripomínal cestovanie prvou triedou či cestovanie vo vzduchoprázдне a bez emócií. Bol na míle vzdialený od života, aký by som viedla s Davidom.

Louis ukázal na posledný voľný vankúš, jemne ma pritiahol k improvizovanej posteli a rukou v rukavici si začal rozopínať úzky redingot.

„Nie, počkaj...“ pokúšala som sa ho zadržať.

„Prečo? Necítiš sa dobre?“

„Ale nie, to nie...“

„Mám ich vyhnať?“